

Arrest

nr. 115 064 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Mehtarlam (provincie Laghman) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun en ongehuwd. U bent zes jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in het voorjaar van 2011 en vroeg op 7 juli 2011 in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u gans uw leven, samen met uw familie (ouders, vier jongere broers en één jong zusje), in het dorp Nanakzai, vlakbij de stad Mehtarlam. Uw vader, die in het bezit is van

een aanzienlijk areaal landbouwgrond, hield zich in het verleden ook zelf bezig met het telen van gewassen, maar laat de arbeid meer recent over aan zijn aloude pachter. U hielp uw vader slechts occasioneel daar u door hem veeleer werd aangemoedigd om te studeren. Het was toen u op een middag onderweg was naar school dat donkere wolken zich boven uw hoofd begonnen samen te trekken. In een verlaten rivierbedding, die ook dienst doet als openbare weg, nam u namelijk een drietal taliban waar die druk bezig waren iets te begraven. Uw schoolse bewustmakings sessies indachtig besloot u hen nog wat te observeren en hen vervolgens aan te geven bij de politie. U had immers geleerd dat dergelijk verdacht gedrag meestal gepaard ging met het planten van mijnen of bommen, en wilde dan ook mensenlevens redden. De ordehandhavers namen nota van uw melding en beloofden actie te zullen ondernemen. Hoewel zelfs de schooldirectie u later die dag feliciteerde met uw dapper en doortastend optreden, begon u toch stilaan een ongemakkelijk gevoel te bekruipen. Het besef dat uw daad wel eens verregaande gevolgen kon hebben begon u al te dagen toen uw vrienden u na schooltijd op het risico ervan wezen, maar sloeg u pas echt in het gezicht toen uw ouders, nadat u hen op de hoogte had gebracht, uw actie streng veroordeelden. Die avond verliep thuis in een bedrukte stemming en u ging terneergeslagen naar bed. Diep in de nacht stortte uw wereld onherroepelijk in elkaar toen hard op de buitendeur werd gebonkt. Uw vader opende de poort terwijl uw moeder u zonder talmen in de broodoven verstopte. Een drietal taliban maakte uw vader hardhandig duidelijk dat zij u ter verantwoording wilden roepen. Zij doorzochten het huis, maar vonden u niet, dankzij uw moeders opmerkelijke tegenwoordigheid van geest. De mannen moesten onverrichterzake afdruipe maar lieten in niet mis te verstane bewoordingen weten dat zij u vroeg of laat zouden inrekenen. Uw vader bracht u nog diezelfde nacht naar het huis van uw tante aan moederszijde, waar u kon onderduiken. Intussen organiseerden uw vader en Feda Mohammad, de man van uw tante, uw reis en twee dagen later reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 7 juli 2011 asiel aanvraag. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de taliban vreest. Ter staving van uw identiteit legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, uitgegeven in 1380 Afghaanse kalender (AK) (2001 Gregoriaanse kalender (GK)); de originele taskara van uw vader en een familiefoto.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. In overeenstemming met de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 6 september 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaarde 17 jaar oud te zijn op 7 juli 2011 en dus minderjarig, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw asielrelaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven.

Zo doet met name uw weergave van de gebeurtenissen van die noodlottige dag, toen u onverwacht getuige was van – althans in uw ogen - verdachte handelingen door vermeende taliban, ernstige vraagtekens rijzen. Zo schijnt het het Commissariaat-generaal op zijn minst merkwaardig toe dat de taliban het risico zouden nemen een springtuig te plaatsen bij klaarlichte dag, naar eigen zeggen "rond 12u30 's middags", op een "drukke weg" die, nog volgens uw verklaringen, "door iedereen wordt gebruikt: het leger, Amerikanen en burgers" (zie gehoorverslag CGVS, dd.17/06/2013, p.10, p.12 en p.13). Dit raakt uiteraard kant noch wal. Redelijkerwijs kan toch worden aangenomen dat de taliban een dergelijke hinderlaag op een zo tersluiks mogelijke wijze trachten op te zetten, en dus met andere woorden bezwaarlijk tijdens het middaguur op een drukke weg. Wanneer het Commissariaat-generaal u met deze bedenkingen confronteert lijkt u zich eerst nog wat te zullen wentelen in argeloze onwetendheid (CGVS, p.12), maar naderhand lijkt u het CGVS te willen onderrichten in de gewoontes van de taliban. U doet dan immers uiteen dat ze "normaal niet geïdentificeerd worden omdat ze er (tijdens de middag) als burgers bij lopen". Tegen het licht van uw eerdere – hiermee tegenstrijdige - verduidelijking, namelijk dat u wist dat het taliban waren, omdat "ze Kalasjnikovs hadden" en omdat "ze hun gezichten bedekt hadden" (CGVS, p.13), houdt deze poging tot rechtvaardiging allermindst stand. Over de eigenlijke handelingen waarvan u zogenaamd getuige was en die u hebben genoopt verslag te gaan uitbrengen bij de politie, lijkt u overigens allengs uw kar te willen keren. U blijkt immers

doorheen het gehoor in toenemende mate afstand te willen nemen van uw - nochtans met pertinente gewisheid geuite - oorspronkelijke revelatie gezien te hebben "dat de taliban bommen aan het plaatsen waren" (CGVS, p.10). Gaandeweg zwakt u af en heet het nog dat ze "iets aan het begraven waren, een mijn of een bom," (CGVS, p.12) en ook nog dat ze gewoon "iets aan het begraven waren", om u ten slotte tevreden te stellen met de versie waarin u allerminst het object heeft gezien, maar waarin u "gewoon de mensen bezig zag" (CGVS, p.13). Dit is opmerkelijk. Van iemand die getuige is geweest van dusdanig zwaarwegende activiteiten dat hij zich van de weerslag moreel verplicht voelt aangifte te gaan doen bij de autoriteiten – op zich niet zonder risico in Afghanistan – kan toch worden verwacht dat hij consistent getuigenis kan afleggen van de waarnemingen in kwestie. Deze argumentatie doet meteen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts lijkt ook uw relaas van de nachtelijke gebeurtenissen in jullie huis weinig steekhoudend. U verklaart immers dat uw moeder u die nacht, wanneer op de deur werd geklopt, prompt in de tandoor (=oven in de grond) verborg en die vervolgens met iets bedekte (CGVS, p.11). Wanneer het CGVS u verzoekt uit te leggen waarom de taliban zou hebben nagelaten hierin te zoeken, weet u het niet, en toont u zich verder solidair met het CGVS in haar verbazing. "Ze hebben nochtans overal gekeken: het toilet, de stallen", vermag het als antwoord nauwelijks een afdoende verklaring te bieden (CGVS, p.14). De vaststelling bovendien dat jullie eigendom van zowel een voor- als een achterdeur is voorzien (CGVS, p.13 en uw schets bij het gehoorverslag) stelt deze tekortkoming in uw relaas nog scherper. Wanneer het CGVS u immers voor de voeten werpt dat u toch langs de achterdeur had kunnen ontsnappen, vraagt u zich af "waar naartoe" en kaatst u vervolgens terug dat "ze (de taliban) u buiten konden vatten" (CGVS, p.14 en p.15). Dit stelt de geloofwaardigheid van uw relaas danig op de proef. Met de beschouwing in het achterhoofd dat elke woongelegenheden van enige omvang in Afghanistan, die bovendien binnen de ommuring tevens stallingen, een waterput en een veranda bevat, ook een tandoor rijk is, kan de kortzichtigheid van de taliban – het schijnbaar systematisch nalaten de oven te lokaliseren en te openen bij huiszoekingen - bij het CGVS op weinig begrip rekenen.

Ten slotte is het in hoge mate bevreemdend dat u op geen enkele wijze heeft getracht uw asielrelaas te staven met stukken. Op de keper beschouwd, en overigens naar eigen zeggen, werden uw problemen namelijk veroorzaakt door uw aangifte bij de politie van verdachte activiteiten door de taliban (CGVS, p.10 en p.14) en het daaropvolgend gevoerde onderzoek op de door u aangeduide locatie door Amerikanen (CGVS, p.10). Met andere woorden, de politie had klaarblijkelijk uw aanwijzingen nuttig bevonden en er zelfs gevolg aan gegeven. De vaststelling dat u kennelijk niet weet of uw vader over de ganse affaire een verklaring is gaan afleggen bij de politie en dat u hem dit "zelfs niet heeft gevraagd" (CGVS, p.16), kan, gezien uw eigen tentoongespreide ijver in dergelijke zaken, niet zonder meer onder de mat worden geveegd. Per slot van rekening houdt u regelmatig contact met uw ouders (CGVS, p.5) en diende het niet wezenlijk veel moeite te kosten uw vader ervan te overtuigen een bevestiging van uw denunciatie te bemachtigen van de autoriteiten. Deze tekortkoming haalt, samen met de hierboven aangehaalde bemerkingen, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt, zoals hierboven aangehaald, geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De identiteitsdocumenten (taskara's van uzelf en uw vader) en de foto die u voorlegt bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Mehtarlam (provincie Laghman) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Laghman te ontlopen. Bovendien vervalt voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.6), volgens het UNHCR, de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van die stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot de 6de graad naar school bent

geweest (CGVS, p.7) en dat u naast Pashtu ook een goede kennis van het Dari heeft (CGVS, p.6). U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader er in geslaagd is uw reis financieel op poten te zetten in de zeer korte tijdspanne van amper twee à drie dagen (CGVS, p.15). Voorts is uw vader, als enige overgebleven zoon van uw grootvader – zijn enige broer is, naar eigen zeggen, lang geleden overleden – in het bezit van een aanzienlijk areaal landbouwgrond dat hij ter beschikking stelt van Lala Khan, de vertrouwde pachter van de familie, wat hem toelaat tegenwoordig “niets speciaals te doen” (CGVS, p.5 en p.6). Hoewel uw vader in het verleden het land bewerkte, hoefde u blijkbaar geen helpende hand toe te steken, en maande uw vader u eerder aan u “ bezig te houden met uw studies en uw broers dingen aan te leren” (CGVS, p.6 en p.7). Ten slotte lijkt u uit een familie te stammen die niet alleen banden heeft met, maar ook enig aanzien geniet in de regio van Jalalabad. Zo hebben Bibi Razia, uw tante aan moederszijde, en Feda Mohammad, haar man, overigens dezelfde mensen die u al een drietal dagen onderdak verschaften voor uw vertrek uit Afghanistan, een huis in het dorp Shamshapur, in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, op nauwelijks een tiental kilometer van de stad Jalalabad (CGVS, p.11). En ook aan vaderszijde was, nog volgens uw verklaringen, uw grootvader “zeer bekend in de regio” (van Jalalabad), daar “hij er een bekende dokter was” (CGVS, p.4). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Laghman te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door zich onrechtmatig als minderjarige voor te doen, (ii) het asielrelaas tal van onwaarschijnlijkheden bevat, en (iii) verzoeker geen enkele poging onderneemt om zijn relaas te staven met enig stuk.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Wat betreft zijn intentionele poging tot misleiding van de asielinstanties omtrent zijn leeftijd onderneemt verzoeker geen enkele poging om zijn bedrieglijke verklaringen hierover te ontcrachten of hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit concluderen dat deze vaststelling de algemene geloofwaardigheid van het relaas op ernstige wijze aantast.

Voorts stelde de bestreden beslissing vast dat verzoekers relaas tal van onwaarschijnlijkheden bevat die maken dat de geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnd wordt. Zo is het niet aannemelijk dat de taliban het risico zouden nemen een springtuig te plaatsen bij klaarlichte dag, volgens verzoeker "rond 12u30 's middags", op een "drukke weg" die - nog steeds volgens verzoeker - "door iedereen wordt gebruikt: het leger, Amerikanen en burgers" (zie gehoorverslag, 17 juni 2013, p.10, p.12 en p.13). In redelijkheid kan immers worden aangenomen dat de taliban een dergelijke hinderlaag op een zo tersluiks mogelijke wijze trachten op te zetten, en dus met andere woorden in geen geval tijdens het middaguur op een drukke weg. Voorts houdt ook verzoekers relaas van de nachtelijke gebeurtenissen in zijn huis weinig steek. Verzoekers moeder zou hem die nacht, wanneer op de deur werd geklopt, in de tandoor (=oven in de grond) verborgen hebben en die vervolgens met iets bedekt hebben. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom de taliban zouden hebben nagelaten hierin te zoeken terwijl ze volgens verzoeker "nochtans overal gekeken [hebben]: het toilet, de stallen". Dit klemt des te meer nu het huis waarin verzoeker met zijn familie woonde zowel een voor- als een achterdeur heeft en verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij niet langs de achterdeur zou hebben kunnen ontsnappen. Terecht besloot de bestreden beslissing dat met de beschouwing in het achterhoofd dat elke woongelegenheden van enige omvang in Afghanistan, die bovendien binnen de ommuring tevens stallingen, een waterput en een veranda bevat, ook een tandoor rijk is, "kan de kortzichtigheid van de taliban – het schijnbaar

systematisch nalaten de oven te lokaliseren en te openen bij huiszoekingen - bij het CGVS op weinig begrip rekenen."

De feitelijke vaststellingen die de commissaris-generaal daartoe in zijn bestreden beslissing opsomde vinden allemaal steun in het gehoorverslag. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen ernstige poging om deze feitelijke vaststellingen te ontcrachten met enig objectief argument. Verzoeker beperkt zich tot de opmerking dat de rivierbedding "droog" was, hetgeen te dezen een irrelevante opmerking betreft. Gezien de aangifte bij de politie van dit 'ongeloofwaardige incident' de directe aanleiding vormt voor verzoekers problemen met de taliban, kan gelet op de voorgaande vaststellingen geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Verzoeker betwist deze analyse en merkt op dat de commissaris-generaal de helemaal niet heeft onderzocht wat de opvangmogelijkheden zijn in Jalalabad. Verzoeker merkt op dat hij geen diploma bezit, er geen familie heeft en dat er daarenboven zelfs niet wordt gesproken over het feit dat het vluchterternatief veilig te bereizen is. Tot slot betwist verzoeker dat de situatie in Jalalabad zelf veilig zou zijn.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen onderzoek gedaan heeft naar de opvangmogelijkheden in Jalalabad, merkt de Raad op dat een simpele lezing van de bestreden beslissing leert dat deze analyse daarin wel degelijk werd weergegeven. De commissaris-generaal motiveert omstandig de redelijkheid van het hervestigingsalternatief door te verwijzen naar de familiebanden die verzoeker heeft in de regio van Jalalabad alsook naar de financiële draagkracht van zijn familie. Wat betreft de veiligheid in Jalalabad tenslotte, alsook de veilige bereikbaarheid van die stad, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013). De commissaris-generaal kon daarom terecht besluiten dat er voor verzoeker actueel in Jalalabad een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER